

VÁNCSA JENŐ:

Miniszteri üdvözlés

A mezőgazdasági és élelmezésügyi kormányzat nevében üdvözlöm az Országos Erdészeti Egyesület és a Faipari Tudományos Egyesület közgyűlésének vendégeit, az erdészeti társadalom képviselőit, mindazokat, akik munkásságuk középpontjába az erdészetet állították, s arra törekcszenek, hogy hazánk területének csaknem ötöde — az erdővel borított rész — és annak termése menél jobban hasznosuljon az ország közösségének javára.

Külön köszöntöm az Erdészeti és Faipari Egyetem vezetőit, oktatóit — folytatóit, kibontakoztatóit annak a gondolatnak és tettnek, amely 175 évvel ez-előtt létrehozta az erdészeti, bányaipari oktatás, magascfokú képzés hazai ott-honát. Közgyűlésünkön erre az eseményre, a megtett útra emlékezünk, hogy tisztelegjünk a nagy elődök előtt, s tapasztalataik hasznosításával eredménye-sebbé tegyük a mát, még sikeresebbé a holnapot.

A célszerűség, az okszerűség jegyében indult az oktatás Selmecbányán, az-zal a szándékkal, amit az akkori idők egyik jeles gazdája és szakirója *Balás-házy János* így fogalmazott meg: „Egy mákszemnyi praktikus elv és ismeret többet ér egy másányi theóriánál”. Az erdészek praktikus elvekből és ismeret-ekből nagyon sokat kibontakoztattak, terjesztettek az elmúlt egy és három-negyed évszázad során. Annyit, hogy azok alapján kiépülhetett a hazai erdő-gazdálkodás, kiépülhetett és nemzetközi mércével mérve is elismerésre méltó vá lett. Különösen sok történt e téren a város falai között, amelynek életébe immár egy emberöltőnyi ideje beépült a legmagasabb szintű hazai erdész, majd faipari mérnökképzés.

Az elmúlt két-három évtized talán minden korábbinál szebb eredményt, tel-jesebb kibontakozást hozott a hazai erdőgazdálkodásban. Az erdészet — és ezt ma látjuk igazán, hogy milyen jelentős teljesítmény volt — lépést tudott tar-tani mezőgazdaságunk fejlődési ütemével. 1960-ban nem egészen 4 millió köb-méter volt a kitermelt fa bruttó mennyisége, tavaly pedig meghaladta a 8 mil-

lió köbmétert. A növekvő ütemű kitermeléssel együtt nőtt a hazai élőfaállomány, a favagyon. A múlt esztendőben az erdészetek kerekén 3 milliárd forinttal járultak hozzá az ország költségvetéséhez. Nem rubel elszámolású exportra — az igen kedvezőtlen, nehéz piaci viszonyok ellenére is — 2,7 milliárd forint értékű árut adtak, miközben a hazai ellátásban is jóval nagyobb szerepet vállaltak mint korábban.

Ezek a teljesítmények, az új és felújított erdők jelzik: van dinamizmus ebben az ágazatban, s erre a dinamizmusra mind jobban kell építenünk.

Meggyőződéssel vallottuk és valljuk, hogy: a termelésben igen fontos szerepe van az anyagi-műszaki feltételeknek. Ennek megfelelően — és ezt a hazai erdészet gyakorlata is bizonyítja — sokat áldoztunk azért, hogy a korszerű technika az erdősítést is, az erdőművelést, kitermelést is, a feldolgozást is szolgálja. Az e téren elért színvonalról — és gondokról — azt hiszem ezúttal nem kell szólnom, hiszen a jelenlevők jó ismerői a helyzetnek. Bármilyen lényeges is azonban az anyagi-műszaki ellátás színvonala, a termelés meghatározó ereje változatlanul az ember. Pontosabban: mennél magasabb színvonalú a technika, az anyagi ellátottság, annál magasabbra értékelődik az ember gondolkodásmódjának, szorgalmának, tettekézségének jelentősége.

De a szándék — bármily nemes is — nem elég. A jó teljesítményhez elengedhetetlen a korszerű ismeret. Társadalmunk egyik legnagyobb kincse, értéke az emberi tudás. Ezért értékeljük rendkívül nagyra az egyetemek — köztük az erdészeti, faipari tudományokat összegyűjtő, azokat fejlesztő, továbbadó egyetem — tevékenységét. Nagyszerű hivatást töltenek be mindazok, akik e falak között oktatnak. Ugyanakkor nagy felelősséggel is viselgetnek a ma és a jövő iránt. Igen a jövő iránt is, mert sok tekintetben a mai erdészeti, faipari oktatás milyenségétől függ az, hogy a jövő század elején milyenek lesznek erdeink.

Persze vannak rövidebb távra, mára szóló feladataink is bőven — a gyakorlatban is, a képzésben is. Azt a sokrétű tudást, amit ez az egyetem nyújt még jobban el kell mélyíteni minden területen, de különösen az ökonómia területén. Az ország gazdasági életének milyensége erőteljesen hat az ország egész helyzetére, társadalmunk alakulására. A gazdasági életnek pedig szinte a legfontosabb kérdése a termelés gazdaságosságának, hatékonyságának alakulása. A rendelkezésünkre álló eszközök, anyagok, erők hasznosításának hogyanja megszabja az erdőgazdasági, faipari teljesítményt, az ott végzett munka értékét. Ilyen viszonyok között nélkülözhetetlen a magasabb színvonalú üzembiztonsági ismeret, az a képesség, amely a miért, mit, hogyan kérdések mellett a mennyiértre, a mit várhatunkra is tud feleletet adni.

A hazai faellátás továbbjavítása, az erdők termőképességének a mind kedvezőtlenebb környezeti viszonyok mellett történő fenntartása, növelése, a műszaki fejlesztés lehetőségeinek feltárása, s e téren a hazai források jobb hasznosítása, a fakitermelés és feldolgozás összhangjának kialakítása mind-mind olyan feladat, amiért fáradni érdemes a katedrán is, az erdőben is.

A fakitermelés és a feldolgozás összhangjának megteremtéséért igen sokat tettek azok, akik a feldolgozóipar fejlesztéséért tevékenykednek. Minden elismerést megérdemel az a munka, amely révén a feldolgozás színvonala, határfoka az utóbbi évtizedben jelentősen közelítette a nemzetközi élmezőny színvonalát. A fa — bárhogyan alakultak is az elmúlt időszakban a piaci viszonyok — nagy érték, s akik ezt az értéket a feldolgozás során tovább szándékoznak növelni, nagy, nehéz, összetett feladatra vállalkoznak. Versenyképeseknek kell lenniük a nemzetközi piacokon is. Sok jel mutatja, e törekvéseik ered-

ményesek, s a megkezdett úton haladva egyre jobban megfelelnek azoknak a követelményeknek, amelyeket az ország, a népgazdaság állít ezen ágazat elé.

Bármilyen nagy utat tett is meg a hazai erdészet, a feldolgozás, az előtte álló lehetőségek még nagyobbak. Elegendő itt arra utalnom, hogy jobb szervezés révén jelentősen növelhető az erdeinkből kitermelt faanyag értéke. Vagy — igaz, ez nem rövid távú lehetőség — a nemesített fajok elterjesztésével 10—15%-kal is növelhető erdeink termőképessége.

Az az erdészeti múzeum, amelyet holnap nyitnak meg, eszközöket, képeket tár majd a látogatók elé a tegnapról. Az erdészeti könyvkiállítás régi kötetei is a múltat, az akkori gondolatokat foglalják össze. A régi eszközök, írások sok tanulságának egyike: mindig küzdelem volt az élet, mindig ott, azok, akkor tudtak előbbre lépni, akik megtalálták a küzdelem leghatásosabb eszközeit, módszereit. Ők voltak a hazai erdészet igazi úttörői a tudományban is, a gyakorlatban is. Feladat ma is gazdagon kínálkozik, a megoldás lehetősége pedig bennünk van.

Alkalmat teremt számomra ez a közgyűlés arra is, hogy az elismerés szavaival emlékezzem meg a rendező egyesületek munkásságáról. *Az erdészeti és a faipari egyesület egyaránt sokat tett azért, hogy a tudomány és gyakorlat kapcsolata elevenebb, gyümölcsözőbb legyen.* Tevékenységükkel megteremtették azokat a fórumokat az erdőgazdálkodásban és a faiparban tevékenykedők számára, amelyeken élénk eszmecsere termékenyíti az alkotó munkát. A szakmai közvélemény formálása ma, amikor különösen nehéz feladatokat kell megoldani minden korábbinál fontosabb, s kívánom ilyen irányú törekvéseik válljanak mennél teljesebben valóra.

Tisztelettel nézünk elődeink közül mindazokra, akik erejük, tehetségük szert sikeresen építették a magyar erdőgazdaságot, művelték annak a tudománytól, az oktatástól a gyakorlatig minden területét. Tesszük ezt azért, hogy munkásságukból erőt merítsünk mai tetteinkhez, amelyek az erdészetben jelenünk mellett jövőnket is formálja.

DR. JÉKI LÁSZLÓ:

Ünnepi köszöntő

A Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége Országos Elnöksége nevében tisztelettel köszöntöm az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlésének és a Faipari Tudományos Egyesület kibővített elnökségi ülésének résztvevőit, akik azért gyűltek ma össze, hogy köszöntsék alma materüket, az Erdészeti és Faipari Egyetemet, az erdészsképzés megindításának 175. évfordulója alkalmából. Nemcsak e két említett egyesület, hanem az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület, a Geodéziai és Kartográfiai Egyesület, a Magyar Agrártudományi Egyesület képviselői is itt vannak, akikkel részben a hajdani közös egyetem hagyományai, részben mai, napi munkakapcsolatok kötik össze az erdészet és faipar dolgozóit. Az MTESZ-ben az egyetem munkájáról közvetett úton, a ma itt ünneplő egyesületeken keresztül szerzünk tapasztalatokat, hiszen tagjaik jó része itt szerezte tudását, itt formálódott jelmele. Itt kapták azt az indítást, amely közösségi, a közösségért dolgozó emberekké tette őket. Hosszú lenne felsorolni a társadalmi munkának, önkéntes tevékenységnek gazdag formáit, s még nehezebb közvetlenül megbecsülni azt